

ELŻBIETA WRÓBLEWSKA

1938—1980

W grudniu 1980 roku zmarła dr Elżbieta Wróblewska, adiunkt Zakładu Teorii Literatury w Instytucie Teorii Literatury, Teatru i Filmu Uniwersytetu Łódzkiego.

Urodzona 18 I 1938 w Warszawie, po wojnie zamieszkała w Łodzi, gdzie ukończyła szkołę średnią, w 1960 r. zaś — studia polonistyczne (praca magisterska: *Skamander — od kabaretu do Parnasu*).

Jeszcze w okresie studiów rozpoczęła współpracę z łódzkim tygodnikiem społeczno-kulturalnym „Odgłosy”, w którym ukazywały się jej pierwsze artykuły publicystyczne, recenzje i szkice krytyczne.

W 1961 r. podjęła pracę w Dziale Wydawniczym Łódzkiego Towarzystwa Naukowego, następnie pracę lektora języka polskiego, a potem wykładowcy w Studium Języka Polskiego dla Cudzoziemców UŁ.

Tytuł doktora nauk humanistycznych otrzymała Elżbieta Wróblewska w r. 1971 na podstawie rozprawy *Poetyka immanentna Awangardy krakowskiej*, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr habil. Stefani Skwarczyńskiej. W 1975 r. została zatrudniona w Instytucie Teorii Literatury, Teatru i Filmu UŁ na stanowisku adiunkta.

Przywołane tu fakty z biografii Elżbiety Wróblewskiej pozwalają wyznaczyć obszary jej zainteresowań jako czytelnika, wykładowcy i wreszcie teoretyka literatury, obszary powiązane z sobą w sposób nieprzypadkowy.

Śledzenie bieżącej produkcji wydawniczej — obowiązek recenzenta — miało swój odpowiednik w naukowej refleksji nad źródłami współczesności literackiej: twórczością Leśmiana, Schulza, Awangardy krakowskiej. Ton polemiczny, naturalny w działalności publicystycznej, określał też dyskusje z poziomu metodologii, np. z тезami książki J. Sławińskiego *Koncepcja języka poetyckiego Awangardy krakowskiej* (zawartą w niedrukowanej rozprawie doktorskiej, w artykułach: *Zagadnienia poetyki immanentnej i sformułowanej*, [w:] *Poetyka i stylistyka słowiańska*, Wrocław 1973; *Awangarda i Leśmian*, „Prace Polonistyczne”, s. XXX, 1974). Filtr własnych upodobań lekturowych, umiejętność „wyluskiwania pereł ze stosu kamieni” przyniosły z jednej strony szkice o twórczości Z. Ginczanki, A. Świrszczyńskiej, W. Szukszyna, J. J. Szczepańskiego, próbę scenariusza teatralnego na motywach poezji, *Klecha polskich i Przypód Sindbada Żeglarza Leśmiana*, od strony zaś pracy dydaktycznej — wykład o aksjologii i estetyce Henryka Elzenberga. Elżbieta Wróblewska prowadziła również wykłady z literatury współczesnej i z teorii literatury w PWSTiF w Łodzi i w WSN w Olsztynie. Efektem jej pracy w Studium Języka Polskiego dla Cudzoziemców było współautorstwo (z K. Budzianką i H. Olackową) podręcznika *Język polski dla cudzoziemców. Kurs podstawowy* (wyd. UŁ 1974, 1976, 1978).

Elżbieta Wróblewska uczestniczyła w życiu naukowym w skali ogólnopolskiej i międzynarodowej. Brała udział w Konferencjach Młodszych Pracowników Polonistyki (komunikat *O metodzie badania poetyki zbiorowej*, [w:] *Wiersz i poezja*, red. J. Trzynaśkowski, Wrocław 1966), w Konferencji Komisji Poetyki i Stylistyki Słowiańskiej Międzynarodowego Komitetu Sławistów (referat opublikowany w tomie z 1973 r.), w 1977 r. — w Konferencji Sławistycznej w Debreczynie (Węgry), gdzie przebywała również w charakterze lektora języka polskiego. Współpracowała z Komisją Teorii Literatury Łódzkiego Towarzystwa Naukowego (*Kompozycja Kwiatów polskich*

J. Tuwima, „Sprawozdania z Czynności i Posiedzeń Naukowych ŁTN”, 1965, XIX-4; *Zagadnienie normy literackiej (Wstęp do problematyki)*, „Zeszyty Naukowe UŁ”, 1979, S. I, z. 50.

Jedną z ostatnich rozpraw Elżbiety Wróblewskiej *Leśmian and the Fairy-tale (Leśmian i baśń)* ukazała się w ZRL 1980, t. XXIII, z. 2. W druku znajdują się dwie inne: *Wtóra księga rodzaju Brunona Schulza* („Prace Polonistyczne”) i *Poezja i proza Brunona Schulza* („Zeszyty Naukowe UŁ”). Sygnalizowane tytułami ostatnich tekstów zagadnienia miały skupić się w jednej obszernej rozprawie, dotyczącej problematyki normy literackiej, opartej na materiale twórczości Leśmiana i Schulza. Zdaniem Elżbiety Wróblewskiej baśń dla Leśmiana, Księga dla Schulza były bowiem znakami traktowania literatury jako aksjologicznego modelu świata, jako „świata, który powinien być”.

Grażyna Szymczyk, Łódź